

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně

I. P.

zastoupena Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem
se sídlem V Celnici 1040/5, Praha 1

proti

žalovanému

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

- I. Určuje se, že předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 21. 2. 2019, č.j. KRPA-221609-238/TČ-2015-001393, vydané Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím policie Praha III, Službou kriminální policie a vyšetřování, Odborem hospodářské kriminality, 3. oddělením, organizačně spadajícím pod Krajské ředitelství policie hl.

m. Prahy, kterým byla žalobkyně předvolána na 13. 3. 2019 v 10:00 hodin k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, bylo nezákonné.

- II. Žalovanému se zakazuje, aby pokračoval v předvolávání žalobkyně k provedení identifikačních úkonů k získání osobních údajů žalobkyně pro účely budoucí identifikace dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, z důvodu trestního stíhání žalobkyně vedeného žalovaným pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o policii“) ze dne 21. 2. 2019, č.j. KRPA-221609-238/TČ-2015-001393, dle něhož je žalobkyně na den 13. 3. 2019 v 10:00 hodin předvolána na Oddělení kriminalistické techniky, Služba kriminální policie a vyšetřování, Lupáčova 11, Praha 3, k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace. Dle citovaného předvolání příslušná složka Policie ČR hodlá snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a jiné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

2. Žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že předvoláním došlo k nezákonnému zásahu do jejích osobnostních práv, jelikož provedení úkonů vytyčených v předvolání by narušilo její osobní sféru, především právo na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
3. Tvrdila, že žalovaný v předvolání neuvedl, z jakého důvodu požaduje po žalobkyni poskytnutí osobních údajů. Žalovaný neprovedl test proporcionality, tj. nezvažil, zda je provádění identifikačních úkonů přiměřené okolnostem konkrétního případu a zda je nezbytné k plnění účelu dle § 65 odst. 5 zákona o policii. Nezohlednil bezúhonnost žalobkyně, která doposud nebyla pro jiný trestný čin stíhána, typovou a individuální závažnost trestného činu, když žalobkyně je stíhána pro přečin majetkového charakteru, ani osobu žalobkyně, konkrétně její věk. Zdůraznila, že žalovaný není oprávněn provádět identifikační úkony u každé osoby podezřelé ze spáchání úmyslného trestného činu. Nadto v průběhu trestního řízení policejní orgány žádné osobní údaje po žalobkyni nepožadovaly.

4. Žalobkyně navrhla soudu, aby určil, že předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii ze dne 21. 2. 2019, č.j. KRPA-221609-238/TČ-2015-001393 bylo nezákonné. A zároveň navrhla, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v předvolávání žalobkyně k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii z důvodu trestního stíhání žalobkyně žalovaným ve věci vedené pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393.
5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 4. 2019 zdůraznil nezbytnost zpracovávat osobní údaje za účelem plnění úkolů policie, tj. předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti. Zpracování osobních údajů je dle žalovaného preventivní opatření sloužící pro budoucí identifikaci pachatelů trestných činů, k jejich odhalování i usvědčování, působící proti recidivitě, jejíž zvýšená pravděpodobnost je dána právě u pachatelů úmyslných trestných činů. Z judikatury správních soudů a Ústavního soudu dovozoval, že identifikační úkony představují pouze nepatrný zásah do tělesné integrity osoby, který ji nikterak nezatěžuje.
6. Vysvětlil, že žalobkyně byla předvolána k provedení identifikačních úkonů za účelem získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, a to v souvislosti s jejím trestním stíháním vedeným pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393 ve věci přečinu porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi, ve formě spolupachatelství s R. P.
7. Trval na zákonnosti předvolání žalobkyně k provedení identifikačních úkonů. Žalovaný disponoval oprávněním k jejich provedení, jelikož žalobkyně byla stíhána pro úmyslný trestný čin. Postup žalovaného byl v souladu s platnou právní úpravou, byl proveden s cílem předcházet, odhalovat a vyšetřovat trestné činy, stíhat jejich pachatele a rovněž chránit práva, svobodu, bezpečnost a zajistit veřejný pořádek. Postup byl přiměřený a žalovaný dostal své povinnosti provést správní úvahu, individualizovat předvolání a odůvodnit potřebu provedení identifikačních úkonů. Předvolání současně naplňovalo požadavky § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
8. S odkazem na judikaturu správních soudů zdůraznil, že v textu předvolání nemusí podrobně vysvětlit, jakým způsobem test proporcionality provedl. Žalovaný však v dané věci přihlédl k tomu, že žalobkyně je stíhána pro úmyslný majetkový trestný čin, jehož společenská škodlivost je vysoká s ohledem na výši škody (přes 4.000.000,- Kč) a způsob provedení, trestná činnost byla prováděna po delší dobu a vykonávána jako činnost podnikatelská, žalobkyně se prováděním trestné činnosti netajila a ani nezastírala skutečnost, že právnická osoba, prostřednictvím které se trestné činnosti dopouštěla, je v jejím vlastnictví, přičemž bezúhonnost žalobkyně nemohla mít vliv na úvahu žalovaného. Žalovaný přihlédl rovněž ke statistickým údajům o recidivistech.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
10. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 21. 4. 2019 setrvala na svých žalobních námitkách, že žalovaný řádně neodůvodnil, z jakého důvodu ji k provedení identifikačních úkonů předvolal, jelikož vedení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin není samo o sobě dostatečné pro učinění závěru o přiměřenosti daného postupu. Trvala na tom, že žalovaný nezohlednil trestní historii žalobkyně a její věk 72 let. Poukázala rovněž na délku prověřování a trestního stíhání.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. a rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Žaloba je důvodná.
13. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle § 2 zákona o policii policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).
15. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.
16. Podle § 65 odst. 5 zákona o policii policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.
17. Soud nejprve předesílá, že v dané věci žalobkyně napadá postup policejního orgánu dle § 65 zákona o policii, nikoli úkon orgánu činného v trestním řízení dle § 114 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“). Soud konstatuje, že o povaze úkonu není mezi účastníky sporu, přičemž skutečnost, že se jedná o postup dle § 65 zákona o policii, vyplývá i ze samotného předvolání ze dne 21. 2. 2019. V dané věci tedy žalovaný vystupuje v pozici správního orgánu, nikoli v pozici orgánu činného v trestním řízení, a tudíž jeho postup může být ve správním soudnictví přezkoumán (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13, a dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č.j. 9 As 168/2015-43, ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 13/2017-93 nebo ze dne 19. 4. 2018, č.j. 3 As 335/2017-33).
18. Žalobkyně byla na základě předvolání ze dne 21. 2. 2019, č.j. KRPA-221609-238/TČ-2015-001393 předvolána na den 13. 3. 2019 v 10:00 hodin na Oddělení kriminalistické techniky, Služba kriminální policie a vyšetřování, Lupáčova 11, Praha 3, k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace. Dle jmenovaného předvolání příslušná složka Policie ČR hodlá snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a jiné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení. Předvolání specifikuje věc tak, že uvádí „P. I. P. R. PORUŠENÍ AUTROSKÉHO PRÁVA“ a dále obsahuje poučení, jehož obsahem je text ustanovení § 65 odst. 1 a 2 zákona o policii, tedy jaké osobní údaje pro účely budoucí identifikace může policie získávat a od koho a jaké jsou následky neuposlechnutí výzvy.

19. Z vyjádření žalovaného ze dne 4. 4. 2019 vyplývá, že žalobkyně byla předvolána k provedení identifikačních úkonů dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, a to v souvislosti s trestním stíháním, které je s žalobkyní vedeno pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393, čemuž odpovídá i specifikace věci v samotném předvolání „PORUŠENÍ AUTORSKÉHO PRÁVA“. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii může být k provedení identifikačních úkonů předvolána osoba, která je obviněna ze spáchání úmyslného trestného činu.
20. Z předložených listin soud zjistil, že s žalobkyní bylo zahájeno trestní stíhání na základě usnesení žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č.j. KRPA-221609-137/TČ-2015-001393 pro spáchání přečinu porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“) k § 270 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákoníku. Dané usnesení bylo usnesením státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 ze dne 12. 3. 2018 zrušeno. Usnesením žalovaného ze dne 24. 10. 2018, č.j. KRPA-221609-183/TČ-2015-001393 bylo znovu zahájeno trestní stíhání žalobkyně jako obviněné ze spáchání přečinu porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku s R. P. Přečinu se měli dopustit tím, že ve své společnosti, kde žalobkyně působila jako jednatelka a R. P. jako ředitel, používali výpočetní techniku s nelegálně instalovaným softwarem, přičemž předmětem podnikání jejich společnosti bylo mimo jiné poskytování kurzů na užívání a ovládání tohoto nelegálně instalovaného softwaru, a měli způsobit škodu jiným společnostem v celkové výši 4.031.105,- Kč.
21. Trestný čin porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 270 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákoníku, pro který je žalobkyně trestně stíhána, je úmyslným trestným činem (srov. znění § 270 trestního zákoníku ve spojení s § 13 odst. 2 trestního zákoníku). V dané věci tudíž byla splněna zákonná podmínka dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, tedy že žalobkyně byla obviněna ze spáchání úmyslného trestného činu.
22. Soud poukazuje na bod [31] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93, dle něhož: „Ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka (subjektivní stránka) ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii naplněna, je třeba rovněž zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva na informační sebezprávnění předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti každého jednotlivého případu.“ (srov. obdobně bod [23] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č.j. 3 As 335/2017-33).
23. A rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č.j. 3 As 335/2017-33, který v bodě [25] konstatoval k předvolání dle § 65 zákona o policii, že „předvolání obsahuje parafrázi citovaného ustanovení zákona o policii a příslušná poučení podle správního řádu. Neobsahuje však správní úvahu žalované, která by dostatečnou měrou individualizovala předmětné předvolání a odůvodnila potřebu provedení identifikačních úkonů u stěžovatele, a to z hlediska proporcionality potenciálního zásahu. Po žalované nelze požadovat, aby přímo v textu výzvy podrobně vysvětlila, jakým způsobem provedla test proporcionality; avšak toto uvážení v užším slova smyslu musí v každém případě provést soud v souvislosti se správní žalobou (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013, či sp. zn. I. ÚS 3721/12 ze dne 4. 3. 2013).“. A k testu proporcionality v bodě [27] uvedl: „V dalším řízení se tedy krajský soud bude zabývat zmíněnou proporcionalitou zásahu s ohledem na konkrétní

okolnosti případu. Zohlední zejména dosavadní trestnou činnost stěžovatele (byla-li jaká), typovou i individuální závažnost trestné činnosti, na základě které byl stěžovatel předvolán k provedení identifikačních úkonů, i osobu stěžovatele.“. Uvedené závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc a soud nemá důvod se od nich odchýlit.

24. Přestože tedy byla splněna zákonná podmínka dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, je nezbytné posoudit proporcionalitu potencionálního zásahu do práv žalobkyně na informační sebeurčení s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Soud konstatuje, že předvolání ze dne 21. 2. 2019 neobsahuje jakoukoli správní úvahu ohledně proporcionality tohoto zásahu, přičemž takovou úvahu ani obsahovat nemuselo. Žalovaný však detailně popsal své úvahy ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2019, a soud je proto s jeho správní úvahou obeznámen.
25. Soud se správní úvahou žalovaného nesouhlasí a považuje předvolání žalobkyně k provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii za postup učiněný v rozporu se zásadou proporcionality. Soud při posuzování proporcionality potencionálního zásahu do práv žalobkyně na informační sebeurčení vzal nejprve v úvahu samotnou trestnou činnost, pro kterou je žalobkyně stíhána. Porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi patří mezi hospodářské trestné činy (srov. Část druhá, Hlava VI trestního zákoníku) a jeho primárním objektem je ochrana práv k výsledkům vědecké a umělecké tvůrčí činnosti. V dané věci měla žalobkyně s R. P. používat v provozovně společnosti výpočetní techniku s nelegálně instalovaným softwarem a poskytovat kurzy na užívání a ovládání tohoto nelegálně instalovaného softwaru. Soud předesílá, že nikterak nezpochybňuje společenskou škodlivost jednání, které naplňuje znaky trestného činu dle § 270 trestního zákoníku. Nepovažuje však za nezbytné, aby s ohledem na povahu trestné činnosti spočívající v nelegální instalaci softwaru a provozování školení bylo u žalobkyně přistoupeno ke snímání daktyloskopických otisků, zjišťování tělesných znaků, provádění měření těla, pořizování obrazových, zvukových a obdobných záznamů a odebírání biologických vzorků umožňujících získání informace o genetickém vybavení, a to ani s přihlédnutím k žalovaným vyčíslené výši škody. Soud má za to, že získávání těchto osobních údajů bude zpravidla namístě u osob, které se dopustily typově závažnější úmyslné trestné činnosti, kupříkladu trestných činů proti životu a zdraví, svobodě, lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo majetku, nikoli však u méně závažných trestných činů proti průmyslovému a autorskému právu. Soud současně přihlédl i k dosavadní trestní bezúhonnosti žalobkyně, kterou doložila výpisem z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 15. 2. 2019, a rovněž k jejímu věku, neboť žalobkyni je přes 70 let. Na základě těchto úvah došel soud k závěru o nepřiměřenosti provedení identifikačních úkonů u žalobkyně.
26. Nad rámec uvedeného soud k úvahám žalovaného, které specifikoval ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2019, uvádí, že z předloženého usnesení o zahájení trestního stíhání nevyplývají jeho tvrzení, že trestná činnost byla žalobkyní prováděna po delší dobu a že se žalobkyně prováděním trestné činnosti netajila a nezastírala skutečnost, že právnická osoba, prostřednictvím které se trestné činnosti dopouštěla, je v jejím vlastnictví. Současně soud odmítá obecné úvahy žalovaného o recidivitě pachatelů úmyslných trestných činů. Žalovaný vycházel z údajů z kriminalistických analýz, které nikterak blíže nespecifikoval. A tyto statistické údaje bez dalšího aplikoval na případ žalobkyně, aniž by jakkoli reflektoval právě konkrétní osobu žalobkyně. Žalovaný tedy nepřednesl ničeho, co by opodstatňovalo jeho závěr, že trestná činnost žalobkyně bude dále pokračovat, že by se

dokonce mohla překlopit v násilnou trestnou činnost, a tím i přiměřenost provedení identifikačních úkonů v dané věci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Soud uzavírá, že předvolání žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č.j. KRPA-221609-238/TČ-2015-001393, na základě kterého byla žalobkyně předvolána k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, bylo nezákonné. Soud proto v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. určil ve výroku I. tohoto rozsudku, že provedený zásah byl nezákonný. Současně soud ve výroku II. rozsudku zakázal žalovanému, aby získával osobní údaje žalobkyně pro účely budoucí identifikace dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, z důvodu vedení trestního řízení s žalobkyní pod sp. zn. KRPA-221609/TČ-2015-001393.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč (soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč a soudní poplatek z návrhu na vydání předběžného opatření ve výši 1.000,- Kč) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 21. 4. 2019), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu